

Străinul (IV)

M Horlaci

Străinul privește insistent masa din camera lui,
a noastră,
a tuturor,
a lemnului din nepal, transportat pe pântecul mării de niște corăbieri.
sunt flăcăii nostri întrebând marea,
într-o picătură de rom puturos, uleios, un sânge coagulat, un adaos de sare.
ca orice masă, aceasta își are istoria ei descrisă în florile sculptate de-o mână fină.
Nu-și cunoaște cu exactitate trecutul,
prezentul ei a murit,
cenușa a suferit,
urmașii au colectat conținutul.
Noaptea e grea peste umerii mei, cartea în care tata, la pagina o mie, cară saci de ciment, cărămizi,
molozi, e umbrită de o privire ciudată.
Cuvântul e-un demiurg,
îmi spune străinul din capul mesei lui,
a noastră,
a tuturor.
Eu tresalt...
Luna tremură, ne tremură, se cutremură un semn de întrebare:
dacă din întâmplare mi-ar plăcea coapsele ei, trupul ei, părul în care albaștrii înoată delfinii?
Mă-ntreb dacă îmi place fumul țigării
îneacăcios, tulburat, colorând cerul unei plaje supraaglomerată,
kilometri de gânduri într-o continuă desfășurare.
Dincolo de cortină e camera mea,
în fază terminală, diagnosticată cu tulburări de personalitate, cancer la nivel de structură, fisuri
ireparabile, imposibil de renovat.
Străinul încearcă-n zadar redecorarea ei, a noastră,
a tuturor.
Fisurile sunt mai adânci și tot mai profunde.
Țevile sparte picură-ncet, strop cu strop, monoton,
norii ce se evaporă prin grătarele caloriferelor ale căror pereți sunt, uneori, scrijeliti.
Rugina își cântă romanța-i tăcută, auzită doar de urechile fine.
Pe masă, o brichetă, un pachet de țigări, o scrumieră, un pix și o foaie albă a4.
Pentru efect, totul se mișcă din inerție, haotic, străinul
privindu-și chipul în oglinda lui,
a noastră,
a tuturor,
mă găsește perfect și, totuși, defect în substraturi.
Bănuiesc o lipsă de el în mine sau o supraglomerare de emoții la întâmplare.
Mamei îi spun adevărul.
Culeg clape de pian.
Acum mă supun unor vrăji
în al căror joc străinul e bula lor de săpun preferată.

E puțin colorată, fiind ușoară plutește și poate lua forma lui,
a noastră,
a tuturor,
fără să-și piardă integritatea nopților prea lungi,
culoarea ochilor obosiți,
durerea oaselor frânte,
lumina ce pâlpâie o singură dată,

Kilometri de gânduri într-o continuă desfășurare.